

Red Pilled Utopia

Coordonatoare colecție: Iulia Militaru

Redactare: Iulia Militaru

Tehnoredactare: Cătălin Furtună

Ilustrație copertă: Laura Partin

Tipărit la tipografia editurii frACTalia.

Ada Eliane

Red Pilled Utopia

© frACTalia, 2022 pentru ediția prezentă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELIANE, ADA

Red Pilled Utopia / Ada Eliane. – București:
frACTalia, 2022

ISBN 978-606-9028-66-7

821.135.1

Editura frACTalia
București, România
www.fractalia.ro

Ada Eliane

Red Pilled Utopia

colecția
PANSOPHIE

[frACTia]

QUEER

*Pot spune sincer că mă bucur de felul în care m-am născut.
Este o afirmație vagă, dar cu un înțeles autentic care se revărsă
Dintr-o mică experiență de viață care mi-a îngăduit să înțeleg
Ce înseamnă cu adevărată compasiunea necondiționată.
Îmi iubesc prietenii la fel de mult pe cât aş iubi o familie aleasă.
Îmi iubesc condiția la fel de mult pe cât apreciez lumina din
Ochii unei persoane atunci când devine clar că a înțeles
Ce am vrut să-i spun vorbindu-i despre natura mea queer,
Iar un legământ spiritual s-a materializat între noi pentru eternitate.*

*Când pentru prima dată am realizat că această lume a fost zămislită din eter
pe baza unui sistem de valori primordiale și imperfect definite
de principii, reguli, legi, concepte și idei,
nu am mai rămas cu prea multă speranță.
Cu toate acestea, ori de cât ori am auzit un „te înțeleg”
sau „nu este nimic în neregulă cu tine”
sau „întotdeauna te voi iubi”,
un curcubeu a apărut la orizont de fiecare dată.*

*Lumea poate fi crudă, neînțelegătoare, abuzivă și plină de prejudecăți,
Dar un caleidoscop de culoare îmi copleșește privirea,
Amintindu-mi că undeva, cineva trece prin aceleași experiențe ca mine,
Și alege să meargă înainte, înainte, înainte,
unde speranța nu moare niciodată, iar ea strălucește în lumina soarelui,
Un diamant uman neșlefuit și imperfect de perfect.*

CĂLĂTORII

Viena

am vrut totul și mi s-a oferit lumea
pentru o fracțiune de secundă
e ca atunci când vezi pe un platou
bucata de tort pe care ți-o dorești
și-ți este rușine să spui asta celorlalți
ea trece pe lângă tine apoi
tu primești marginea cea mai uscată, fără glazură
fără căpșună

căpșuna – speranța că poate se va
îmbunătăți ceva la un moment dat
că poate vei gusta și tu din viață
așa cum ai visat de mică, când mergeai
cu bunicii la pomeni și nu te satisfăcea
pe deplin gustul amărui al colivei
și mâncai întotdeauna doar zahărul
pudră combinat cu bomboanele de deasupra
cumpărate la kil,

of, tu, copilă tristă

nu fi tristă, deocamdată nu mai trebuie
să mănânci colivă, te poți satisface
cu un smoothie de la Mega sau
cu o țigară umedă, în timp ce stai în

ploaie în stația de autobuz și aștepti să
pleci către Gara De Nord, de unde vei lua
primul tren spre Viena, acolo
vei vedea și tu în sfârșit târgul de Crăciun
anul acesta – singură, doar tu și cu tine

Olimpiada

Movimiento, precum zeițele de la jocurile Olimpice
Mă îndrept cu pași repezi spre o direcție neașteptată
Decizii, decizii, dar cine are dreptul să decidă pentru mine
Să mă dezrădăcineze din propriul sentiment de libertate
Și să mă plaseze tandru pe locurile celor mai înalte
Culmi ale conformității, cine, întreb, are acea putere
Pentru că nu sunt eu, cea care grăiește ghicitori în întuneric,
Cea care nu dorește să doboare granițele confortului,
Cea care nu dorește să se plaseze într-o cutie de cristal și ipsos,
Un ornament unde se află o inimă de om ce n-a-ndrăznit
Vreodată să viseze la ziua în care o persoană va fi liberă să fie
Fără să întrebe mai întâi

Fly, Girl, Fly

Îmi vine să cânt
atât de ușor
pe cât îmi vine să inspir,
să expir,
să îmi amintesc care este următorul pas
și următorul pas
și următorul pas
și tot așa.
Oare cât de greu este să trăiești cu adevărat?
Nu mă refer la act în sine aici,
ci doar la tentația aceea
de a te arunca în vid
atunci când te aventurezi
pe marginea unei coaste
pentru a fotografia răsăritul soarelui
din mare.
Da, pot spune că-mi este frică să trăiesc,
dar mă sufocă și o dorință arzătoare,
cuprinzătoare,
de-a dreptul explozivă
de a zbura măcar o dată în tandem
cu linia orizontului.

Berlin

am visat că am plecat la Berlin
așa cum plecam cu trenul spre Târgoviște
în copilărie, iar bunica îmi lua briose
din gară și trenul nu avea niciodată întârziere
ursul berlinez mă aștepta la fiecare colț
întâmpinându-mă când intram într-un restaurant
îndrumându-mă spre un muzeu sau magazin de suveniruri
strigând după mine la revedere când mă
întorceam la hotel

în vis, ca și în realitate, m-am aventurat
în cele mai lăturalnice baruri
și mi-am băut cafeaua liniștită într-un
colț afumat, adâncită în conversații filosofice și
politice cu persoane ale căror chipuri mi le amintesc
de parcă ar fi în fața mea chiar acum și mi-ar spune să vorbesc
un pic mai tare, pentru că este multă lume și
nu mă aud
desigur, niciodată nu mă aud

REVOLTĂ ȘI SIMȚIRE

Ne-visez

mă centrez pe poziție
la o aruncătură de băț observ o trecere de pietoni
alerg spre linia orizontului care mă cheamă
mă alină
îmi spune că totul va fi bine
așa cum doar cu tandrețe îi poți spune cuiva
un cuvânt cald ce-o poate inspira
nu la mai bine
ci în tandem
cu spiritul propriu
cu spiritul comunitar
cu spiritul revoluționar
pentru că ajunsă la linia orizontului
întrezăresc
o lume așa cum mi-o imaginam
când eram mică
o lume în care nu-mi va fi frică
să exist
sau
să mă aud
sau
să mă înfățișez
sau
să îmi serbez
voinicia

(de spirit)

o persoană ca mine este redusă la ne-vis
o persoană ca mine își sfărâmă lanțurile neputinței
și își visează o minunată lume nouă
în fiecare dimineață când se dă jos din pat

M de la Mitologica

Mă chinui să dau afară și iese numai acid,
Cerneală, mizerie sau nămol,
Din încercarea creării unei singure poezii,
Care să le pună capăt tuturor celorlalte,
Pentru mine, asta este o luptă,
Împotriva cronometrului proverbial,
Împotriva propriului corp,
Căruia oricum i-a fost dată
O mâna de cărți cu prea mulți Jokeri,
Zic eu,
Așa că
Să dai naștere unei forme artistice,
Atât de năucitoare,
Încât nu poți fi decât mândră de ea,
Este tot ce contează mai mult,
Dar sunt eu mândră de ceea ce sunt?
O ciudățenie – mi s-a spus,
În mod repetat,
Cu toate acestea – nu mă simt
Nenaturală,
Mă simt mitologică,
Poate,
Mă simt capabilă de a înghiți oameni
Pe de-a-ntregul,
La nevoie – da, cu siguranță,

De nevoie – da, ca să mă protejez,
Pe mine și pe rudele mele alese,
Pe cex ca mine,
Și visez și eu,
Ca toată lumea,
Că nu-mi va mai fi atât de
[Teamă]
Să ies pe stradă,
La un moment dat,
Că voi reuși poate să strălucesc,
Așa cum mi-am dorit de la început,
În fața magazinului Unirea,
În mijlocul străzii,
În pielea unei fințe căzute de pe lună,
La miezul nopții în vremea lui Octombrie.

Iridescent Blues

și zgârii suprafața binarității
ca și cum aș răzui o cartelă la lotto
nu, nu atinge inima, stai în banca ta
nu cumva să-ndrăznești
să chestionezi legile noastre
și eu tot împing, ațâț, supăr, enervez
și strig cât mai am vlagă
numele nu au gen
hainele nu au gen
obiectele nu au gen
oamenii au gen doar dacă simt asta
oamenii nu au gen dacă nu vor asta
eu îmi afirm genul și lipsa lui
în lipsa propriului drept la liberă exprimare
eu afirm genul tuturor persoanelor
care nu pot da glas
culorilor iridescente ce se emană
din intrinsecul lor queer
și fără de sfârșit

Arsen

acea senzație pe care o ai
când ieși de la metrou și treci
pe lângă niște oameni care
s-au întâmplat să rătă în timp
ce tu îți vedeai de drumul tău

când singură te dezamăgești
pentru că tocmai ai cumpărat ceva
fără de care puteai trăi bine-mersi

când îți aduci aminte cum acele
zece minute de pauză din generală
se simțeau cât o eternitate
în iad pentru copilul care n-a călcat
niciodată în direcția cea bună

există multe cuvinte pentru rușine
nu există cuvinte pentru cât de mult
m-am pedepsit, pentru lucruri aflate
pur și simplu în afara controlului meu
răsar dimineața doar ca să mă
oflesc pe când apune soarele
inima mea încă învață cum să
îmi mângâie rușinea pe care am

ferecat-o într-un jurnal scufundat
pe de-a-ntregul în arsen

sunt o transgresiune mobilă
pentru unii, pentru mulți
mă înalț ca un arbore
în numele persoanei care nu a grăit
niciodată un singur cuvânt spre
propria-i iertare

Amor fati?

Mă uit în jos spre paginile acestea pătate
De lumina lunii și amărăciune la fel de amară
Precum cafeaua pe care o inger în fiecare dimineață
Sperând că îmi va răzvrăti spiritul creativ
Și îmi va îndemna ego-ul să se abțină din a mai scrie prost
Și de a fi rea cu cuvintele pe care le aleg
De a fi radicală în principiile care mă protejează pe mine
Și pe familia mea aleasă, de a fi fermecătoare în portretul
Pe care alții aleg să mi-l picteze când îmi privesc
Această siluetă spulberată sub forma unui mozaic
Această siluetă inspirată de femei cu mult mai mărețe
Decât orice aş putea descrie ca fiind o ființă rezistentă sau
Indestructibilă

Sunt la fel de vulnerabilă pe cât pot fi de indestructibilă,
Sunt la fel de autentică pe cât pot fi de neimpregnat,
Sunt la fel de inspirațională pe cât pot fi de patetică,
Demnă de milă sau săracă cu duhul

Iubesc toate femeile care m-au sprijinit înainte
Și ar fi culmea să dau înapoi acum pentru
A satisface o lume care mai degrabă m-ar
Arde pe rug decât să îmi scuze frumusețea
Și să îmi îngăduie să mănânc și eu la o masă
Unde se revarsă vitriol, cruzime și intoleranță

Ochii tăi

Simt cum îmi sfâșii carnea de pe oase
Când îmi amintesc de cât de mult iubesc
Soarele, cafeaua, fumatul, diminețile,
Un zâmbet dat uitării de realitatea fizică
Dar nu și de acea parte a creierului meu care
Receptează și memorează totul
Care aranjează minuțios fiecare detaliu
Și fald al feței tale, fiecare gropiță
Produsă de obrajii tăi atunci când
Îmi spui că zâmbești ori de câte ori vorbești
Cu mine, și vorbești pentru că întotdeauna
Îți vine să zâmbești în prezența mea
Ochii tăi sunt precum o oglindă cafenie
În care mă văd mai frumoasă decât în orice
Bucată de sticlă lucioasă, crăpată, înrămată
Etern atașată de un perete
Un perete
Un perete

Frig

Privesc aburul care-mi iese pe gură
Când stau pe balcon seara
Și urmăresc cerul neînstelat de București
Îmi este frig la fel ca-n clipele când mă gândesc
Cu groază la următoarea programare
Pe care o am la noul medic
Știu că-mi va răspunde la întrebări cu și mai
Multe întrebări, nu despre afecțiunile mele,
Ci despre înfățișarea mea și alegerile pe
Care crede el că le-am „făcut” în viață

O prietenă mi-a spus cu mult timp în urmă
Că frigul o face să se simtă vie
Și nu de mult sub pământ, sub zăpadă
Aș putea spune la fel de bine că prefer
Să mă topesc într-un sentiment statornic
De siguranță pentru propriul meu trup
Decât să îngheț de dragul unei revelații
Care-mi face oricum pielea să crape, să sângereze

Nu te mai preocupa

Un sentiment vag mă cuprinde încet
Ca atunci când cineva încearcă să
Te ia în brațe, dar pentru o fracțiune de
Secundă, nu reușiți să vă potriviți mișcările
Și rămâne un aer palpabil de eșec între
Proximitatea trupurilor voastre
Acest sentiment îmi spune pe un ton alarmat
„Preocupă-te, nimic nu va fi bine”
Un mesaj ridicol dintr-o stație de metrou,
Dar inversat, mintea mea mă asigură
Că nimic nu va ieși conform planurilor și că
Este doar o chestiune de timp până voi cădea
Din nou, o răsturnare de situație zdravănă
Să mă trezească odată la realitate cuvintelor ancestrale

Și cu toate astea, eu nu mă-ngrijorez prea tare

Nu mă înțelege greșit, tremur ușor și mă impacientez
Când îmi amintesc de toate cele pe care le-am dat pentru
O singură viziune, pentru un vis amar de primăvară
Dar iubirea pe care o simt față de
Persoana în numele căreia m-am luptat aprig să devin mă
Împinge încet, încet, să iau măsuri de protecție,
Să mă bucur de această dimineață liniștită când
Nimeni nu îmi poate spune că nu merit să exist

Dishwasher Groove

Îmi spăl vasele și mă gândesc
cât de mult mă destind
când îmi ocup timpul cu o sarcină
care are legătură cu orice altceva mai puțin
cu angoasele propriei mele minți.
Nu pot spune că trebuie să o fac,
am norocul de a fi proprietara
unei mașinuțe speciale. Ea nu numai că spală
vasele, dar mai și ajută oamenii care au
nevoie de sprijin când
nu se mai pot ridica din pat.

Îmi pun muzică pe telefon,
așez telefonul pe masa din
bucătărie și ascult Cigarettes After Sex.
În vremea asta, spăl farfuriile și furculițele,
mă gândesc la țigări și nici măcar nu
mă obolesc să îmi amintesc cum se
simte atingerea unui bărbat.

Poate voi folosi mașina într-o vineri
când voi fi obosită după muncă și
nu voi fi vrut să mai fac nimic altceva în
afară de contemplarea unei existențe,
[propria-mi existență]

și poate, amintirea momentului
când am înțeles pentru prima dată
că singurătatea nu trebuie să mă sperie,
câtă vreme propriul meu suflet nu-mi este
străin.

After Dark

Ploaia mă curăță de păcat,
sau ce simt eu atunci când
mă gândesc la eșec.

Îmi amintesc doar de cuvintele lor,
mângâietoare și strident de clare,
pentru că nimic nu contează mai mult
pentru mine decât un suflet care
știe să aline în cel mai autentic
mod posibil, o ureche care se vrea
împărtășită, o inima care se multiplică
când îmi deschid gura și spun
că nu mai pot să continui și că îmi doresc
doar un pic de companie.

Acea eternă vară mă spală de păcat,
îmi amintesc de un zâmbet, o pereche
de ochi cafenii, o dorință arzătoare
de a fi atinsă și sărutată și cuprinsă
în mireasma iubirii, care, simt eu, rar
este evocată în mine de cineva destul
de priceput ca să cânte direct la
clapetele imanenței mele.

Se mai întâmplă și asta, mă gândesc eu,
în timp ce trag din țigară și sorb din cafeaua
unde trăsăturile mi se reflectă la fel de tandru

cum mi s-a spus cândva că vocea mea
se prelinge ca mierea într-o pereche de urechi
mai dragă mie decât oricare alta
de pe această planetă.

Glovo Holiday Blues

Curge lichior de rom peste cozonacul proaspăt dospit,
Pisica zace în fața vetrei și se desfată în căldură și siguranță,
Ea mai dă pe gât o dușcă de tărie și încearcă să-și domolească tristețea,
Cu muzică de balet și decorațiuni de Crăciun cumpărate din târg,
„Oare mai durează mult până îmi vine comanda?” se întreabă nerăbdătoare,
Și-a comandat Christmas Bucket de la KFC pentru prânzul festiv,
„A devenit tradiție” gândește, în timp ce fredonează Valsul Florilor,
Vecina de deasupra bate în țeavă și trezește brusc pisica,
„Probabil nu-i place Ceaikovski” își zice, în timp ce valsează ușor
în mijlocul sufrageriei,
Lichiorul este înghițit complet de cozonac,
Pisica ochește pomul proaspăt împodobit,
Comanda Glovo sună la interfon,
Dar totul este în regulă,
Pentru că la urma urmei,
Să nu ai musafiri înseamnă să nu mai cureți după.
Și oare chiar ar vrea ea să curețe după?

Dream a little dream with me

Precum o cutumă transmisă intergenerațional
Visăm așa cum visau și străbunicele noastre
La aceleași dorințe, la aceleași împlinire sufletească
La aceleași momente de extaz sexual neîndeplinit

Simțim cum ne ofilim pe dinăuntru când ne amintim
Cât de des înfloream atunci când speram că poate vom
Primi o îmbrățișare în această noapte, poate chiar un sărut
Ca străbunicele noastre, noi nu ne ferecăm de tot
Ce este atins de soare, noi mergem înainte cu îndârjire
Spre linia orizontului spiritual, unde credem sau simțim,
Sau sperăm că vom găsi nu numai bărbatul viselor noastre,
Dar și prietena fără de care nu am putea căra tot ce ne-a
Fost prăvălit peste suflet, fără comunitatea de oameni care
Ne-a învățat ce înseamnă unitate, tovărășie, comuniune, compasiune
Da, visăm pentru că, uneori, visul este tot ce ne-a mai rămas,
Iar în momente ca astea, simt că nu ne-au mai rămas foarte multe.

Pandora știa cel mai bine

dacă aș reuși să adun
tot amarul din lume
de la toți acei oameni
care nu se au decât pe
ei înșiși să-și spună
noapte bună
aș fereca-o într-o cutie
maiestuos împodobită
a Pandorei
și aș îngropa-o adânc
în grădina mea
unde doar florile mele
ar veghea-o
așa cum mă veghează
și pe mine

omuleții mei ar fi eliberați
de durere, de suferință și de chin
ar trăi doar cu eterna groază
că cineva
la un moment dat
ar putea să deschidă cutia
și să elibereze tot ce este
mai natural și mai previzibil
într-o viață de om

toate lucrurile cu care trebuie
să învățăm să conviețuim
toate adevărurile
pe care ar trebui să le
îmbrățișăm
în lăuntrul nostru

durerea nu ne este dușmanul, zic ei
durerea nu îmi este dușmanul, zic eu
durerea dă naștere și oferă înțelepciune
acelora care au nevoie să crească în
felurile care contează cel mai mult.

Waterloo

mă ridic ușor din pat
încep să cânt de una
singură că astăzi nu
va fi orice fel de zi
ci o zi însoțită în care voi
aduna florile căzute ale
regretului și voi face tămâie
din jale și lacrimi închegate
și voi sta la soare pentru
a-mi relaxa mușchii
inimii mele obosite

ascult melodii Abba așa
cum ascultam cu mama
când eram mică și în fiecare
dimineață mă simțeam plină
de viață, dar nu ca și cum îmi
doream să mă întorc înapoi
la somn și la vise

My, My

At Waterloo, Napoleon did surrender

nu și eu
tot sper că dacă va veni și

Waterloo-ul meu într-o zi
mă va lăsa verde precum
câmpiile unui câmp Belgian
și că voi renaște într-un
trandafir sălbatic pătat în roșu nu de
sângele bătațiilor, ci de cel din propriile-mi vene
care-mi afirmă bucuria pentru darul vieții
din fiecare dimineață trăită
pe-acest pământ

Flicker

melancolica senzație de
singurătate când îți cade curentul
iar ochilor tăi nu le mai rămâne niciun strop
de lumină în afară de pâlپâitul unei lumânări
ca pâlپâitul unei brichete
cu care-mi aprind țigara
și-mi privesc viața cum se arde
cu fiecare inhalare a fumului
mă întreb cum unii oameni au
capacitatea de a medita regulat
de a privi adânc înlăuntru lor
și nu de a-și confrunta sufletul
[eu am făcut asta de multe ori]

ci de a șade într-un colț cu sufletul lor
și a se bucura de compania celuiilalt

eu sunt singură cu mine
dar asta este perfect în regulă

eu sunt singură cu lumânarea
care face ca umbrele de pe pereți
să pâlپâie

iar ele pâlپâie cu viață
pentru mine

Cuibușor

îmi alunecă privirea lin
spre cărțile vieții mele
de pe biblioteca albă
de la IKEA, peste toate
amintirile strânse în
timpul scurt al unei vieți de om
peste ecusonul de la primul
meu Pride, acel memento
drag al iubirii față de
fata din oglindă,
peste cele cinci ediții de
Jane Eyre adunate de-a
lungul unei adolescențe
pe cât de zbuciumate
pe atât de înflăcărare
când am renăscut Eu
dintr-o cenușă iridescentă

este un proces anevoios
dar dulce precum nectarul

un cuibușor de nebunii
această cameră nu a fost
în schimb un sanctuar sfânt
pentru cea care nu a cerut

niciodată altceva în afară de
iubire, și iubire a primit din
cele mai neașteptate locuri

acum mă întind în patul
meu purpuriu și visez la
momente fără angoase
la momente de depășire
a proprie mele condiții
la momente în care îmi voi putea
spune că mă bucur să mă aflu
aici singură și că totul este
perfect în neregulă cu mine

O lume

îmi doresc să știu
că trăiesc într-o lume
care mă vrea și pe mine
la fel de mult
pe cât o vreau eu pe ea
să simt că îmi pot exprima
iubirea
durerea
jovialitatea
extazul
și toate acele sentimente
care fac din viață
ceva dulce precum
caramelul
ceva amar precum
abandonul

da îmi doresc să mă
îmbrac sclipitor
să strig din toți rărunchii
să vă spun vouă
celor care ascultați
și observați

cât de greu îmi este
să țin pasul câteodată
dar cu câtă ardoare încerc
să fiu întotdeauna la timp

NONUMANII

Cornucopia Epica

încep să simt încet, încet
cum mă dezintegrez în eter
această substanță ipotetică
nedovedită de fizica modernă
nevalidată de organele oficiale
ale controlului epistemologic
care se presupune că este
ingredientul esențial ce leagă
universul și legile din jur

da, plutesc în eter și mă gândesc
doar la evenimentele viitoare
din viața mea, sunt și ele
la fel de ipotetice, de altfel
în spirala gândurilor mă afund
în speranța că poate, poate
mă voi apropia de cornucopia
spirituală a viselor mele nerealizate
[încă]

am multă speranță,
nici nu s-ar putea altfel, cred

îmi doresc să merg la mare anul ăsta
nu am mai fost de mult timp

mă simt pregătită să mă dezbrac
de inhibiție și să mă arunc în apa
spumantă, să mă spulber în mare
precum un castel de nisip
construit un pic prea aproape
de țărm

Flori de tei

mi-au pus flori de tei în păr
mi-au spus să dorm c-un ochi deschis noaptea
mi-au mai spus că teiul
este la fel de parfumat
pe cât este de ucigător
dacă alegi să dormi sub pom

cu toate astea,
mirosul lui mă revitalizează
mai mult decât orice alt remediu

dacă aş reuşi să mă aventurez
noaptea pe terasă
şi să mă întind cât pot
spre pomul veşnic înflorit
aş lua un pumn de flori de tei
şi le-aş zdrobi într-un praf de pulbere
apoi mi l-aş presăra
peste cele mai străvechi cicatrici

m-au condus de-a lungul unui drum de pădure
mi-au permis să mă odihnesc
la umbra unui codru verde
era un tei acolo, iar eu m-am adâncit
în cel mai profund somn, paralizată de coşmaruri

și refuzând cu îndârjire să mă întorc
în lumea celor vii
m-am trezit cu mult timp în urmă
cu greu răzuind stratul subțire al realității
cuvintele lor încă auzindu-se cu răsunet
în acești codri, deposedați de străvechea grandoare
și orgoliu, existând acum sub forma unor
comune de revoluționari și proscriși
care m-au inspirat să mă dezic de torța prefacerii
să îmbrățișez brutalitatea simplului fapt
că sunt în viață și că iubesc să trăiesc

mă revărs într-un fluviu de dragoste și poftă de viață

Ia-mă și pe mine-n zbor

Privesc stoluri de păsări pe cer
Care se preling ca niște partituri
În viață pe sub norii trecători, interpretând
Un cânt Gregorian încântător de vivace.
Când eram mică, visam că poate
Mă vor lua și pe mine în zbor, și mă vor
Duce acolo unde îmi voi face prieteni
Ușor, iar oglinda o să mă reflecte întotdeauna
Așa cum mă reflect în ochii jucăriilor mele,
Singurii prieteni care mă văd
Cum sunt cu adevărat.

[Fly me away

On an aeroplane]

De această dorință nu am scăpat în totalitate
O aspirație la o viață mai bună decât am acum,
Sau măcar mai puțin neliniștitoare,
Unde să mă simt în siguranță când ies pe stradă
Unde sunt tot eu și atunci când mă duc la magazin
Unde știi că indiferent de situație, nu sunt o
Persona non grata în ochii propriei națiuni care m-a zămislit.
Este momentul meu preferat din zi când ies pe terasă
Și privesc un stol de păsări strâns legate de un jurământ
Nespus, de un instinct primordial de comunitate, de o
Promisiune care atestă că niciuna dintre ele nu
Va fi lăsată în urmă.

Starry Night

privind în vale, observ luminițele
orașului strălucind la periferia simțului
și, pentru un moment, plutesc printre
stelele lui Van Gogh

precum o pictoriță, îmi aștern esteticul
cuvintelor alese cu grijă pentru fast și
nefast, pe pânza freatică a plăcerii mele,
refuzate, ostracizate, fără de moarte

ce inspiră o ființă să creeze mai mult
decât procesul în sine, fără de care nu am
putea să simțim, să atingem
să devenim pulbere de stele

da, îmi doresc și eu să plutesc în cosmos

Flori de liliac

Și încep să simt cum îmi
pierd echilibrul cuvintelor,
ca atunci când privesc
de la o înălțime considerabilă
și apreciez căderea în vid
la fel de rapid precum
îmi scapă vorbele printre
crăpăturile buzelor.

Nu vreau nici să spun că
nu mă descurc niciodată singură.
Întotdeauna încerc să găsesc o cale,
printr-un *emergency exit*,
un colac de salvare.

Și încep să mă gândesc intens
la momentele de agonie și extaz
care m-au adus exact unde
mă aflu acum, așa, ciufulită
și un pic copleșită de mirosul
amețitor de liliac de pe strada cu
numărul unsprezece unde am
căzut cu nasul direct în tufă
ca să nu uit niciodată
de ce iubesc aceste flori
atât de mult.

Colivia

Cât de ciudată
Cât de încordată
Cât de sentimentală
Poate părea la prima vedere
În timp ce își contemplă
Ruinele monumentelor sale
În timp ce se îmbulzește
Fără rușine
Spre eterna privire
A celor mai înalte curți
Ale conformității
Ardoarea îi rezonază în nume
Dorința îi zvâcnește în vene
Fervoarea ei se luptă aprig
Pentru a sparge lacătul
Coliviei aurite în care zace etern
Se scufundă sub propria reflecție
Planează pe aripi turnate din fier și rafinament
Este mai strălucitoare decât o ploaie de meteoriți
Este mai ne semnificativă decât un trandafir ofilit
Este până nu mai e

Eoni

Sunt atât de norocoasă
Că istoriile mele au supraviețuit
Arsurii aprige a timpului
Am scris eoni în versuri
Din moment ce puțin contează ceva mai mult
Decât prezervarea sufletului,
Măcar pentru mine.

Cuvintele mele sunt ca niște trandafiri
Iar limba mea asemenea unei tulpini țepoase
Care nu-și ratează niciodată ținta.

Un clavecin se aude vag
Din fundalul întunecat
De unde, încă, mi se strigă numele
Mi-aș dori să pot și eu manevra
Un instrument cu aceeași virtuozitate
Cu care obișnuiesc să-mi desfintez
Orice bine pe care am reușit vreodată
Să mi-l fac.

1 la o oră

Simt cum mi se prelinge trupul
într-o formă vag umană a
scrumului rămas ne-aruncat
din scrumiera de pe balcon.
Mă gândesc că nu este exact
cel mai optimist mod de a
te descrie, de a-ți descrie
trupul, de a-ți descrie intrinsecul
plin de gudron și monoxid de
carbon.

Dar noi nu descriem ceva
într-un mod optimist astăzi.
Descriem exact ceea ce se
simte atunci când îți vine să
vomiți din cauza anxietății cauzate
de abandon și atașament.

Mă gândesc totuși că toate acele
țigări mi-au provocat și un pic
de plăcere, de euforie, de
cufundare în ceva ce nu te
frânge, ci te mângâie tandru
pe obraz.

Gymnopédie

plutesc pe un val muzical izvorât
din cortexul prefrontal
îmi folosesc auzul pentru alinare și ghidare
mă scufund într-o tăcere sfâșietoare

Satie cântă în camera de oaspeți
eu lenevesc pe *chaise-longue*-ul cuvintelor mele
simt că amuțesc pe deplin câteodată
îmi revine vocea doar atunci când nu mai am nimic de spus

Statornică

Ceasul se dă înainte cu o oră
în ultimul weekend din Martie.
Este cea mai scurtă zi din an,
cel mai tensionat moment
pentru cei care simt că niciodată
nu sunt destule ore
pentru a face tot ce și-au propus
pentru a amâna tot ce inima lor
refuză să proceseze la timp în fața
deadline-ului impus de nimeni
alții decât ei înșiși.

Stau întinsă în pat și mă uit pe geam
la norii în formă de vase de croazieră
și la elefanții pe care îi folosesc
când bate miezul nopții, iar inima îmi
pulsează prea tare ca să mă mai pot concentra
pe orice altceva în afară de animalele
formate din particule de apă în
suspensie, plutind prin atmosferă.
Sunt statornică doar când nu mai am de ales,
altfel inima mea mă ghidează
foarte clar în toate direcțiile.

Asta nu mă deranjează.

Aș vrea să rămânem veșnic la ora de vară,
și se poate crede că ăsta-i un sentiment
de statornicie, ori poate de nostalgie pentru
singurul anotimp în care simt că piesele de puzzle
se coagulează în mine mai bine ca oricând.

Tender is the night

Dulce este noaptea
Și rece, și plină de dorință.

Nici nu-mi mai amintesc
De câte ori m-am predat
Senzualei sale îmbrățișări.

Inima îmi bate în ritmul
Unui concert de Vivaldi.
Am crezut că-mi va ceda
După toată această ardoare.

Mi-am reparat-o singură
Cu cimbru, caprifoi și petale
De trandafiri.

A trăi este o aventură menită
pentru cei mai pricopsiți dintre noi.

Am plătit pentru acest corp ceresc
La fel de orbitor precum Luceafărul.
Acum explodează în cosmos,
un buchet de flori făurite din curaj,
tandrețe și autorealizare.

mozaic

dulce este speranța
că poate voi reuși
să mă actualizez
cum se actualizează
sistemul de operare
pe telefonul meu crăpat

chiar cred cu îndârjire
că mă voi ridica
la așteptările mele
cele mai crunte
la acele intrinseci
adevăruri grăite doar
celor care vor să asculte
la fel de insistent cum
numai o inimă poate pompa
dorință și poftă și iubire
în acest mozaic pe
care încă îl numesc trup

Home

Acasă este un cuvânt greu
De verbalizat pentru mine
Simt adeseori
Că-i un spațiu virtual
Impregnabil din exterior
Un sanctuar ascuns adânc
În milioanele de conexiuni neuronale
Ale creierului meu obosit
În adâncul însângerat
Al inimii mele
Deschise, încă, la orice
Îmi este greu să asignez
Unui spațiu fizic
Material
Acest sentiment de
Siguranță
Cu toate că adeseori
Îmi este dor
De patul care ocupa
Mai mult de jumătate
Din dormitorul ancestral
Și de lenjeria de pat
Cu omuleți verzi
Și cu tentă rozalie

În care mi-am dormit
Primii ani de existență
Pe acest pământ atât de straniu
Și de orbitor de frumos

ADULTING

*Îmi asum dragostea și tandrețea
Îmi asum durerea și reproșul
Îmi asum tot ce mi s-a spus să nu fac
Și tot ce mi s-a spus să fac și am dat dracului*

*Îmi asum și corpul acesta fraged
Care m-a condus pe aceeași veșnică cărare
Și îmi asum tot ce aș vrea să fac într-o viață de om
Pentru o singură îmbrățișare
Îmi asum deciziile, curajul, teroarea și euforia
Îmi asum toate lacrimile vărsate asupra unui singur gând
„credeai că o să fie ușoară călătoria?”
Dar cel mai important dintre toate:
Îmi asum faptul că m-ai ascultat
Și sunt mândră că am îndrăznit într-un final
Să grăiesc*

Cuprins

=====

QUEER	5	

CĂLĂTORII		
Viena	9	
Olimpiada	11	
Fly, Girl, Fly	12	
Berlin	13	

REVOLTĂ ȘI SIMȚIRE		
Ne-visez	17	
M de la Mitologica	19	
Iridescent Blues	21	
Arsen	22	
Amor fati?	24	
Frig	26	
Nu te mai preocupa	27	
Dishwasher Groove	28	
After Dark	30	
Glovo Holiday Blues	32	
Dream a little dream with me	33	
Pandora știa cel mai bine	34	

Waterloo	36	
Flicker	38	
Cuibuşor	39	
O lume	41	

<i>NONUMANII</i>		
Cornucopia Epica	45	
Flori de tei	47	
Ia-mă și pe mine-n zbor	49	
Starry Night	50	
Flori de liliac	51	
Colivia	52	
Eoni	53	
1 la o oră	54	
Gymnopédie	55	
Statornică	56	
Tender is the night	58	
Home	60	

ADULTING	62	
----------	----	--
